

We leven medio mei en vertrekken 5 juli as.om 12.00 uur naar Afrika. Ik en mijn jongens. De tickets zijn geboekt voor de terugreis. Camiel vliegt de 26ste en dus hebben we precies 3 weken om daar te komen. Slechts 6000km. Oorspronkelijk zouden we in Afrika gaan reizen maar vanwege het regenseizoen daar was er wat twijfel. En toen kwam Jonathan op het onzalige idee om met de auto te gaan. En ik heb geen moment gearzeld en zei: prima dat doen we. Hoorn-Dakar!

Dat iedereen me voor gek verklaarde zat er in, maar dat ik zoveel verbazing en vooral bewondering aantrof had ik niet verwacht.

Enfin, eind mei. David mailde me, moeten we nu niet toch eens een bus gaan zoeken om heen te rijden? Ja dat moesten we maar ik wil dat jij mee gaat en dus heb ik nog niets geregeld... Ik had wel eens op marktplaats rondgekeken maar wat voor verstand heb ik er van?

Ik kreeg meteen een lijst met data wanneer hij kon, via de mail is David als een razende Roeland, ik bel hem veel te vaak;-). Ik leer nog dagelijks van en over mijn kinderen. Ik zoek op internet en vind voor het eerst een bus, Citroën Jumper, in en om Amsterdam. We zijn twee dagen later gaan kijken, vriend Joep gaat mee, en het voelt goed. Zo goed dat Jochem en ik hem weer twee dagen later zijn gaan halen. Hij is gekeurd, veel onderdelen zijn nagelnieuw en de prijs is zacht. Het moest zo zijn!

Bij vertrek op vrijdagmiddag moet Ahmed echt een traan laten, hij kust de neus van de auto, *Insjallah*, hij wenst ons een geweldige reis. Wat had hij graag zelf met zijn gezin naar Marokko gegaan, maar door allerlei omstandigheden ging dat niet.

Mijn omgeving lijkt gerustgesteld, ik en mijn jongens, wij wisten dat het zou lukken.

Eind juni maar eens geïnformeerd naar visa voor verschillende landen, tja dat was even schrikken want wel een onvoorziene kostenpost. Gelukkig viel de auto mee. Donderdag voor vertrek, morgen dus, kunnen we ze ophalen. Keurig op tijd toch?

David belt me gisteren op. Mama, heb jij een internationaal rijbewijs? Ja schat, dat heb ik...Toch? Nee mam, dat moet je nog even regelen bij de ANWB.

Mijn collega's rollen van hun stoel. En jij blijft rustig en hebt dat nog niet bedacht? Ja ik blijf rustig, want ik ben toch nog op tijd?

Zelfs de bank heb ik geïnformeerd, behoorlijk proactief vind ik, op advies van oudste, dat ik op mogelijk vreemde plekken ga pinnen. Ach mevrouw dan zullen we eerst even uw kaart activeren zodat u ook daadwerkelijk in die landen kan pinnen....En weer ben ik op tijd, toch?

Bij de garage zijn ze zwaar onder de indruk, ze geven me advies en extra filters, de JoJo's worden geïnstrueerd hoe en wanneer ze die moeten vervangen, en ze hebben alle vertrouwen in me. Lief! Alleen ik blijf wel blond en a-technisch. Maar het vertrouwen heb ik.

En zo gaan de laatste dagen voorbij voor een toch wel bijzondere reis. Ik begin het me steeds meer te realiseren.

Zeker als vriend Harm gisteravond binnenvalt en echt met tranen in zijn ogen afscheid neemt en me vraagt of we wel echt goed oppassen en dat hij niemand kent die zo stoer is als ik.

Ik denk aan mijn vriendin Cindy, zij heeft dit hele stuk alleen gefietst, dat is pas stoer!!

Ik dank David voor het gebruik maken van zijn website. Ik, Judith, schrijf dit, dus hem valt niets aan te rekenen!